

nævnt, tror jeg, at det vilde bidrage overordentlig meget til, at man i de interesserede Kredse ikke vilde møde Lovforslaget med den Modvillie, som utvivlsomt findes i dette Øjeblik.

Medens jeg er ved dette, vil jeg med et Par Ord omtale det Tjenestebevis, som nævnes i Lovforslaget. Rundt omkring paa Møder ser man Tyendet opponere stærkt mod dette Tjenestebevis, idet de gøre gældende, at de overhovedet ikke ønske, at det skal udstedes. Dette forekommer mig at være et Udslag af den beretigede Uvillie, man nærer mod Skudsmaalsinstitutionen, hvorefter man er forpligtet til at have Skudsmaalsbøger og lade disse paategne. Men det forekommer mig, at naar man driver denne Uvillie saa vidt, at man endogsaa er mod dette Forslag, der giver Tyendet Ret til at forlange udleveret et Bevis for Tjenestens Art og Varighed, er man fuldstændig paa Vildspor, thi tidligere var det en Pligt, der kunde betragtes som en Byrde, og som netop, fordi det var en Undtagelsesbestemmelse for denne Klasse Mennesker, paatrykkede den et Særpræg, en Undtagelsesstilling; men her er der Tale om at give dem en Ret til at kunne føre Bevis for, hvor længe de have opholdt sig de forskellige Steder, og derfor forekommer det mig unægteligt at være et forkert Syn, hvori Modstanden mod denne Bestemmelse bundet.

Der er i Lovforslaget en Bestemmelse, som jeg sætter overordentlig stor Pris paa, nemlig at skolepligtigt Tyende ikke maa anvendes til Arbejde i de sidste 3 Timer før Skoletiden og ikke før Kl. 6 Morgen. Jeg vil herom blot sige, at denne Bestemmelse vil medføre, at man maa ændre den tilsvarende Bestemmelse i Fabriklovens § 9.

Det er muligt, at man fra forskellig Side vil rejse nogle Indvendinger mod de Bestemmelser i dette Lovforslag, der vedrøre Boligernes Indretning o. s. v. Men ogsaa dette, tror jeg, vil bunde i en Misforstaaelse, thi det er utvivlsomt saaledes — det har det praktiske Livs Erfaring vist os —, at jo bedre Vilkaar ogsaa med Hensyn til Boligforholdene en Arbejdsgiver byder de Folk, der have fast Bolig hos ham, des mere Umage gøre de sig for at bevare en saadan Plads, des mere vil det være dem magtpaaliggende at udføre deres Gerning tilfredsstillende; og i jo højere Grad denne eller hin Arbejdsgiver bliver anset for at være en human Husbond eller Arbejdsgiver, des lettere har han ved at faa de bedste

Folk, og det bliver derfor i de paagældendes egen velforstaaede Interesse og til deres egen Fordel, at de optræde human. Det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) nævnedes ogsaa mange Eksempler paa, hvorledes Folk sagde: Ja, med den Gaard eller den Gaard er det nu saadan, at de aldrig have ordentlige Folk, og naar man saa lærte de Forhold at kende, kunde man ogsaa være ganske sikker paa, at det var den paagældende Husbonds egen Skyld, dels fordi han ikke havde givet sine Tjenestefolk menneskeværdige Vilkaar at arbejde og opholde sig under, dels fordi han ikke havde regnet dem som Medmennesker, Medhjælpere, men som en Klasse Mennesker, der ikke interesserede ham — blot han fik den bedst mulige Arbejdspræstation af dem, vare deres Vilkaar i øvrigt ham ret ligegyldige. Men alle Vegne, hvor dette har været Betragtningen fra Husbondens Side, har det ogsaa vist sig, at den paagældende Egns Folk have sagt, at det var Mandens egen Skyld, naar han ikke kunde faa gode Folk.

Lovforslagets § 40, der omhandler Nævnet og dets Indretning, forekommer mig at indeholde en ganske utidssvarende Aldersbestemmelse. Det forundrer mig i høj Grad, at Kommissionens Flertal eller de forskellige Mindretal, som foreslaa en positiv Lovgivning, i dette Øjeblik kunne foreslaa, at de paagældende Medlemmer af Nævnet skulle være 30 Aar. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man i dette Øjeblik ikke i Stedet for sætter Fuldmyndighedsalderen. Det vilde dog sikkert være meget mere stemmende med Tidens Udvikling. — Med Hensyn til Nævnet vil jeg i øvrigt sige, at det utvivlsomt vil være særdeles formaalstjenligt som forligsmæglende Institution. Jeg stiller mig derimod noget mere tvivlende overfor det, naar det skal have dømmende Myndighed, naar det skal have Ret til at træffe Afgørelse i en Sag, hvor det ikke er muligt at tilvejebringe Forlig mellem Parterne. Men en Overvejelse af og Forhandling om den Slags Bestemmelser høre jo rettest hjemme i Udvalget.

Det ærede Medlem, der talte som Ordfører for Flertallet (N. C. Jensen), paaberaabte sig, jeg ved ikke, om man skal sige til Forsvar for, at der foreslaas en positiv Revision af Tyendeloven, at man ikke havde staaet ganske frit i Kommissionen. Det ærede Medlem henviste til, at det var en Betingelse i den Retning, man havde stillet til Kommissionen, og at den derfor havde følt sig forpligtet til at udarbejde et Forslag til en ny Lov. Denne Forpligtelse har imidlertid et